

2018 PÜNKÖSD

HÍRLEVÉL

Egyházmegyei Katolikus Iskolák Főhatósága

5. évfolyam/2.

**„Ahol
az Úr Lelke,
ott a
szabadság.”**

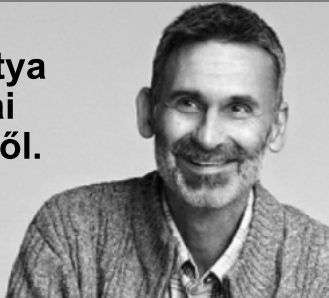

A feltámadt Jézus, a Lélek révén működik a történelemben, különösen a keresztény közösségben. Nem kívülről ránk erőltetett törvények vezetnek bennünket, nem vagyunk rabszolgák, akiket meggyőződésük ellenére és beleegyezésük nélkül kényszerítenek a parancsok. A keresztényt saját belső életének lényege mozgatja, melyet a Szentlélek ültetett a szívébe a keresztség által. A Lélek hangja vezet. Maga az Úr az, aki Szentlelke által eljön, hogy bennünk éljen és cselekedjen, élő evangéliummá alakítson minket. Tudjuk viszont, hogy ahhoz, hogy a Szentlélek működjön, teljes készséggel kell hallgatnunk Őt. Készen arra, hogy – ha szükséges – megváltoztassuk gondolkodásmódunkat, és teljesen azonosuljunk azzal, amit mond. Meg kell tanulnunk határozott nemet mondani a rosszra, ami a szívünkben születik, valahányszor engedünk a kísértésnek, és olyan viselkedést veszünk fel, amely nem az Evangélium szerint való. És meg kell tanulnunk biztos igent mondani Istennek mindig, amikor arra hív bennünket, hogy igazságban és szeretetben éljünk. Így felfedezzük majd a kereszt és a Lélek közötti kapcsolatot, ok-okozati összefüggést. Minden vágás, minden metszés, minden önzésünkre kimondott nem, új fény, béke, öröm és szeretet forrása lesz, belső szabadság és önmegvalósítás: kitárt kapu a Lélek előtt. Így Ő ebben a püskösdi időszakban még bőségebben el tud árasztani ajándékaival, és vezetni tud bennünket: Isten igaz gyermekei leszünk. Egyre inkább megszabadulunk a rossztól, és egyre szabadabbak leszünk a szeretetre.

Tibor atya

Pál Feri atya gondolatai Pünkösdről.

A Szentlélek át fog bennünket alakítani. A Lélek formál minket, s mondhatjuk azt, hogy a Szentlélek elsősorban és alapvetően az által szentel meg minket, hogy az istenismeretnek a mélységeit sokkal inkább mélységgé teszi bennünk, mint ahogyan az addig volt. Elmélyíti bennünk az Isten ismeretét, az Istennel való kapcsolatunkat.

Az Istennel való kapcsolatunk egy folyamat.

Mit jelent az, hogy az Istennel való kapcsolatunk a vallástörténet során, de egyébként a saját személyes üdvösségünk történetében is egy folyamat? Amire például nézhetünk úgy, hogy van annak három elég világos jellemző állomása.

A gyermeki hit

Az első állomás úgy ragadható meg, ez a gyermeki hitvilágunk, mikor azt mondjuk: „Istenem, segíts nekem, hogy semmi baj engem ne érjen! Óvj meg engem minden rossztól!” Egy kis-

gyerektől egészen természetes, hogy így imádkozik. És akkor Istent olyan valakinek látjuk, aki majd megment és megóv bennünket minden rossztól, másfelől pedig csupa jót ad majd az élet, nyilván Isten által.

Az ifjú kori hit

Aztán, ahogy növünk föl, tulajdonképpen egy természetes fejlődési folyamatban egyszer csak ezt a fajta hitet kinőjük, és túl leszünk rajta. Akkor elérünk oda, amit leginkább talán úgy nevezhetnénk, hogy a fiatal embernek a hite. Amikor azt mondom „Hát igen, kétség kívül már van annyi élettapasztalatom, látom, hogy az élet ad vegyesen jót meg rosszat. Uram, akkor mármost nem azt kérem, hogy ne érjen engem rossz, mert látom, hogy az természetes, hogy néha ilyen történik velem, néha meg olyan. Azt szeretném Tőled kérni, hogy legyél velem mindig, hogy erősíts meg a nehézségek idején, hogy bátoríts engem, amikor a megpróbáltatások jönnek, hogy adj nekem kitartást.” Ez az ifjú kori hit.

Az érett hit

S aztán, ahogyan tovább fejlődünk, egyszer csak történik bennünk és velünk egy szemléletváltás éppenséggel a Szentlélek révén. Amit Jézusban nagyon

világosan lehet látni, de amit a korabeli emberek nem látnak világosan. Nem is értik. Mondhatjuk most úgy a mai ünneppel összefüggésben, hogy azért, mert még a Szentlélek nem áradt ki rájuk. Ezért az első és a második hitvilágból kiindulva nézik mindazt, ami Jézussal történik, és végül eljutnak oda, hogy „Hát mi ezt nem értjük. Se nem óvta meg, se nem erősítette meg. Hát akkor most ezzel mit kezdünk?” S a harmadik lépés az, amikor belépünk az érett hitnek a küszöbén. Ez pedig azt jelenti, hogy egyszer csak ezzel a szemléletváltással már nem az foglalkoztat bennünket, mint az első két állomásnál, hogy: „A rossz. A rossztól mentsen meg az Isten!” Másfelől pedig: „A rosszban valahogyan erősítsen meg, hogy mégis csak bele ne pusztuljak!” Egyszer csak ebben a szemléletváltásban elkezd a jó sokkal inkább foglalkoztatni. És azt mondom: „Uram, kérlek szépen mutasd meg a legnagyobb jót, ami csak lehetséges! A legmélyebb jót, a legigazabb jót, azt a szeretetet, ahogyan érdekes szeretni, ezt mutasd meg nekem! És utána légy szíves mondd meg, mennyibe kerül! És akármennyibe is kerül, én azt ki akarom fizetni, mert én mármost

alább nem adom. Kérlek ezért, mutasd meg nekem a te tervedet, a szándékodat, a vágyadat! Mutasd meg, hogy hogyan érdekes élni! És utána ahhoz adjál erőt, hogy én ebben tudjak létezni!”

Itt már nem a rossz, és a szenvedés, az áldozat és a fájdalom az, ami a középpontban van. De természetesen ezt nem is tagadjuk, hanem egyszerűen csak azt mondjuk „Hát van itt valami, van itt valaki, valami, ami annyira értékes és jó, hogy ezért ezt el fogom tudni viselni, vagy hordozni.” Mégpedig azért is, mert erről a jóról le nem veszem a tekintetemet. Mint ahogyan Szent István diakónus, az első vértanú ahogyan éppen megölik, azt mondja „Hát én továbbra is látom a megnyílt eget, és ott van Jézus.” És ez erőt tud adni valakinek, hogy azt mondja „Jó, akkor most ezt is megtehetitek.”

Német Katolikus Missziós Kiáltvány:

Emberi léptékekkel mérve az egyház Németországban, Ausztriában és Svájcban néhány éven belül aligha játszik társadalmilag észrevehető szerepet. A Ferenc pápa által emlegetett „hit erőziójától” szenvedünk. Tudjuk, hogy hazánk missziós orszaggá vált. Készen állunk a küldetésre. Szeretnénk, ha hazánk megtalálná Jézust. Hívunk mindenkit, hogy velünk együtt vegyen részt egy imahullámban. Azokat szeretnénk összehozni, akik bátrak a szokatlan lépések megtételére.

Ferenc pápa: *”Olyan missziós választásról álmodom, amely képes átformálni mindent, hogy a szokások, stílusok, időbeosztások, nyelvezetek és minden egyházi struktúra inkább a mai világ evangelizálására alkalmas csatornává váljon, mintsem az önfenntartás eszköze legyen. A struktúrák megújítását, melyet a lelkipásztori megtérés követel, csak ilyen értelemben lehet venni: úgy kell eljárni, hogy ezek a struktúrák mindinkább missziós jellegűvé váljanak. Így a rendszeres lelkipásztorkodás minden szinten kifelé terjedőbb és*

nyitottabb legyen, a lelkipásztorkodás aktív szereplői pedig legyenek a „kilépés” szüntelen állapotában. Ekként segítse elő mindazok pozitív válaszát, akiknek Jézus felkínálja barátságát” – szól Ferenc pápa: Az evangélium öröme kezdetű apostoli buzdítása (Evangelií Gaudium, 27). Sok püspök követi, és megerősítette a felhívását. Alábbi nyilatkozatunkkal támogatjuk őket.

1. Pont

Az a vágy vezet minket, hogy az embereket Jézus Krisztus-hoz fordítsuk. Már nem elég katolikusként szocializálódni. Az egyháznak ismét arra kell törekednie, hogy az emberek egyértelmű döntés alapján Jézus Krisztusnak szenteljék életüket. Nem intézményi vagy kulturális formában, hanem közösségként, amelynek Jézus a központja. Azok, akik személyes Uruként követik Jézus Krisztust, másokban is felizzítják Jézus szenvedélyes követését.

2. Pont

A misszionálás legyen az abszolút elsődleges. Az egyház pénzügyi és humán erőforrásait összpontosítsák az evangelizációra. „A zarándok Egyház (lényegileg), [...] missziós természetű.” (II. Vatikáni Zsinat) Jézus ezzel bízta meg barátait: *Menjetekek tehát, tegyétek tanítványom-má mind a népeket!* (Mt 28,19) Annak az egyháznak, amely nem örül, és nem győz meg mindenkit, nincs küldetése; elveszíti okát és célját. Semmit sem tud mondani. Egyre csökken ahelyett, hogy növekedne. Ez a mi hazánk esetében ezt jelenti: Az egyház küld, vagy megszűnik.

3. Pont

Hisszük, hogy soha nem volt akkora esélyünk, mint most. A magán és közös remény hiánya a világban napról napra nő. Sok kereső olcsó válaszokkal is megelégszik. A legnagyobb remény azonban már a világon van. Az evangélium mit sem veszített vonzerejéből. Mi keresztények azért vagyunk, hogy megosszuk ezt a reményt ahelyett, hogy megtartanánk magunknak. Ahol ez megtörténik, az embereket arra csábítja, hogy keresztények legyenek. Világszerte 200 millió

keresztényt üldöznek azért, mert nem hagyják el Jézust, egyetlen reményüket.

4. Pont

Mindenkihez szólunk, különbségtétel nélkül (hiszen Jézus sem tett különbséget az emberek között). Elmegyünk a keresztényekhez, nem keresztényekhez, más vallásúakhoz és nem hívők-höz is. Nincs senki, akiért Jézus nem halt meg, és aki ne akarná megismeri őt. Isten a „szeretet” (1Jn 4,16), és azt akarja, hogy „minden ember üdvözljön és eljusson az igazság ismeretére.” (1Tim 2,4) Mi is ezt szeretnénk.

5. Pont

Hisszük, hogy küldetésünk olyan erős lesz, mint az imáink. A misszionáriusi megújulás nem kezdődhet másként, csak böjttel és az imádság megújulásával. Isten, aki szenvedélyesen szereti az embereket, cselekedett és cselekszik, ha személyesen és teljes szívvel hívjuk. Csodák fog-

nak történni. Isten behatol az emberbe álmokban és belső sugallatokban. *„Nem félünk kérni Istentől a legnehezebb dolgokat, mint a nagy bűnösök vagy egész népek megtérése” (Charles de Foucauld).*

6. Pont

Köszönjük a nem katolikus keresztényeknek, hogy olyan odaadóan térítenek, keresztelnek és vezetnek az embereket Jézushoz. Mi katolikusok, tapasztaljuk hűségüket a Szentíráshoz és szilárd elkötelezettségüket Jézushoz. Nagyra értékeljük a reformáció pozitív hatását. Szeretnénk alázattal tanulni – főleg és pontosan a szabadegyházaktól is –, és együttműködni testvéreinkkel az ökumenizmusban, hogy misszionáriussá válhasunk. Tudjuk, hogy a világ csak akkor találhatja meg Krisztust, ha újra megtaláljuk az egységet, és ha ezt már ma elkezdjük gyakorolni imában és misszióban (vö: *„Legyenek mindnyájan egyek.*

Amint te, Atyám bennem vagy s én benned, úgy legyenek ők is egyé bennünk, hogy így elhiggye a világ, hogy te küldtél engem.” Jn 17,21).

7. Pont

Újra fel kell fedeznünk a hit tartalmát, világosan és bátran hirdetnünk kell, legyen az *„akár alkalmas, akár alkalmatlan”*. (2Tim 4,2). Isten kinyilatkoztatásán keresztül kaptuk, és megtaláljuk a Szentírás eredeti szövegében, amit élőben közvetít az Egyház, ahogy a katekizmus tanítja. A hit titkait teljes mértékben, hiánytalanul, racionális világossággal és a megváltottak örömeivel kell hirdetni. Ragyognunk kell. Amikor a hitet hirdetjük másoknak, nem lehetünk dilettánsok. Először ki kell dolgoznunk magunknak az életünket, szeretetünket és tudásunkat. A hittérítő hivatása megköveteli a hit újratanulását, mert elfelejtettük, mit jelent misszionáriusnak lenni.

8. Pont

Misszionálni, és nem kioktatni akarunk. Jézus küldetésének teljesítése mindig a meghívás jellegével jár. A hittérítésben benne van az a vágy, hogy megosszuk saját örömünket másokkal; ez egy ingyenes,

tiszteletteljes ajánlat a szabad embereknek. A hittérítő az emberek lábát, és nem a fejét mossa meg. Nem rábeszéléssel, nyomásgyakorlással, kényszerrel vagy erőszakkal. A keresztény nemcsak toleráns a más-ként gondolkodóval szemben, hanem a vallásszabadság elkötelezettje. A keresztény hit igazságát agresszió nélkül képviseljük. *„Szelíden, tiszteletet tanúsítva és jó lelkiismerettel tegyéttek.”* (1Péter 3,16) Nem maradhatunk csöndben abban a reményben, hogy betölt minket.

9. Pont

A hittérítés „demokratizálására” van szükségünk. Senki sem mondta, hogy a misszionálás küldetése, amit Jézus ránk hagyott, csak szakemberekre, hivatásos kinyilatkoztatókra, teológusokra, klerikusokra és rendtagokra korlátozódik. Krisztus minden megkereszteltet megbízott ezzel. A misszió nem korlátozódik bizonyos (nem keresztény) országokra, kultúrákra és / vagy vallásokra. A küldetés mindenkor és bárhol érvényes. Ez az összes keresztény hatalmas, gyakran elfeledett feladata minden országban és kultúrában.

10. Pont

Magunkat is az evangélium örömére kell térítenünk, hogy másokat Jézushoz vezessünk. Amikor gondolkodásunkban, cselekedeteinkben és érzéseinkben általában alkalmazkodunk a humanista főáramhoz, határozott erőfeszítést kell tennünk, hogy, mint XVI. Benedek pápa mondja: mi legyünk a „a világ világossága”. Csak a Szentlélektől betöltött „új emberként” lehet misszionárius arcélünk. De számítanunk kell arra, hogy a fölbuzdulásból nem mindig lesz sikertörténet. De a Jézusért vállalt hűséges és örömteli tanúságtételből – a szenvedés és ellenállás ellenére – olyan szépség sugárzik, amely előbb-utóbb gyümölcsöt terem.

Kezdeményezők: Dr. Johannes Hartl / Imádság Háza (Augsburg), Dr. Karl Wallner Ocist. / Missio Österreich, Bernhard Meuser / YOUCAT Foundation, Dr. Benedikt Michal / JAKOB Österreich, Paul Metzloff, német teológus, Martin Iten / Fisherman. FM/ARGE WJT

Brenner János boldoggá avatására

Brenner József, a Szombathelyi egyházmegye helynöke előadást tartott testvére, Brenner János életéről és vértanúságáról. A továbbiakban Brenner József plébános előadásából olvashatunk rövid kivonatot:

„Ki volt Brenner János?”

Szombathelyen született 1931-ben. hárman voltunk testvérek, édesapánk mélyen vallásos volt, műszaki ember létére minden-hová magával vitte az imakönyvét, zsebében állandóan ott lapult a rózsafüzér. Később mind három fiúból pap lett. A legidősebb, László ciszterci szerzetes lett Zircen, a középső, János Szombathelyen kezdte teológiai tanulmányait és én a legfiatalabbként szintén Zircen tanultam. Miután 1952-ben feloszlatták a szemináriumokat, tanulmányaikat mindhárman a Győri Szemináriumban fejeztük be. Jánost 1955-ben megyéspüspöke pappá szentelte, és újmisé-

káplánként Rábakethelyre helyezte, Dr. Kozma Ferenc plébános mellé.

„Miért haragudtak rá?”

Buzgó lelkipásztori munkáját nem nézték jó szemmel azok, akik az 1956-os forradalom leverése után legfőbb ellenségeiket az egyház papjaiban látták. János nagyon szépen tudott együtt dolgozni a plébánosával, fiatalokkal foglalkoztak, a ministránsukat elvitték Pestre jutalom kirándulásra. 1957. december 15-e, szombat; János elkészült a másnapi prédikációjával, amit Gaudete vasárnapján mondott volna el, és nyugalomra tért. A plébánián egyedül volt, mert a plébánosa a filiába ment gyóntatni, és ott is maradt éjszakára. Az akkori nehéz helyzetet tükrözi, hogy 10 km-t tett meg gyalog a plébános, mert a buszvezető nem vette fel a buszra a csuhást. Éjfél körül egy büntetett előéletű 17 éves fiú csöngött be a plébániára, mondván, hogy nagybátyja a szomszédos

Zsida községben halálos beteg. János azonnal felöltözött, a templomban nyakába akasztotta a betegellátó tarsolyát, amelyben az Oltáriszentséget vitte, és kísérőjével elindultak a dombtetőn keresztül vezető gyalogúton. Útközben megtámadták, ő próbált menekülni, mert még akkor is az járt a fejében, hogy a haldokló várja a szentségeket. Esélye sem volt a túlerővel szemben, kezét hátra kötözték és miközben ő próbálta védeni a nyakában lévő Oltáriszentséget, két oldalról 32 késszúrással, kegyetlen brutalitással meggyilkolták. Még élt, amikor elvonszolták a kápolna melletti száraz kúthoz, amibe bele akarták dobni. Ez már nem sikerült a támadóinak, mert a szomszédos házban lakó család kijött a kutyaugatásra. Azonnal felismerték a káplánjukat, hívták az orvost, a plébánost, és a rendőrséget. Sajnos az orvos már nem tudott rajta segíteni. A plébánosa feladta neki a haldoklók kenetét, a nyakából kivette az Oltáriszentséget. János utolsó hörgése ez volt: „Istenem segíts!” 1 nap után az orvos a pajta ajtón felboncolta, majd ruha nélkül kivitték a temetőbe. Temetését 18.-án, az

állami hatóságok a kitűzött idő után 1 órával engedték, haza akarták küldeni az embereket, de ez nem sikerült nekik. Abban az évben vele együtt 5 papot gyilkoltak meg, hogy megfélemlítsék az Egyházat.

„Ki gyilkolta meg a papot?”

A Budapesti Legfelsőbb Bíróságnál 50 év után beletekintett a nyomozati anyagba, de abban az egyik koholt vád következett a másik után, majd

ezeket sorra ejtették. Legvégül egy pesti börtönben kiszúrták azt a fiút, aki kicsalta Jánost, és egy koncepciós perben ráhúzták a gyilkos szerepét. Igazi gyilkosainak kiléte mind a mai napig ismeretlen.

„Miért volt különleges a halála?”

Azért, mert az Oltáriszentséggel a nyakában gyilkolták meg, ő a magyar Tarzícius. Könyvek is

jelentek meg azóta, az életéről: A magyar Tarzícius, és Első nap az örökkévalóságban címmel. Hosszú évtizedekig nem volt szabad beszélni Jánosról, képét levették a Győri Szeminárium faláról. El akarták feledtetni a vértanú papot. 1989-ben megépült Rábakethely és Zsida község határában, a jó Pásztor kápolna, a vértanúságának helyén. Jánost a Szombathelyi Szalézi templomban helyezték örök nyugalomra, sírján újmisés jelmondata olvasható: „Az Isten-szeretőknek minden a javukra válik!” (Róm. 8,28) A már korábban megindított, de azután elakadt boldoggá avatási eljárást Dr. Veres András püspök 2006-ban felgyorsította, és 2007-ben a Brenner év végére kész lett a Rómába küldendő anyag, ami most már csak arra vár, hogy a kongregáció ítéletet mondjon. Amint elfogadják, a Szentatya elé kerül, és ő hirdeti ki majd a boldoggá avatást.

2018 május 1.-én, Szombathelyen megtörtént!

*

*Mindenható örök Isten,
aki János szolgádnak
megadtad a papi hivatás kegyelmét
és méltónak találtad őt a
vértanúság nagy ajándékára,
kérünk: dicsőítsd meg őt
Egyházadban!
Hűséges és példás élete,
valamint papi hivatásának
szolgálatában érted vállalt
vértanú halála
eszközölje ki számunkra
a kegyelmet,
hogy megerősödjünk
szent hitünkben, é
s mi is vállaljuk érted
a küzdelmet és szenvedést
a te országodnak eljöveteleért.
Krisztus, a mi Urunk által.
Ámen.*

Hogy élmény legyen a tanulás, a tanítás – Új utak a Váci Egyházmegyében

A váci Egyházmegyei Katolikus Iskolák Főigazgatósága komoly, felelősségteljes munkába kezdett annak érdekében, hogy iskoláiban és óvodáiban valóban katolikus, az érzelmi intelligenciát, a teljes embert fejlesztő nevelés történjen. Csáki Tibor főigazgatóval, Uzsalyné Pécsi Rita pedagógiai igazgatóval és Puskás Balázs főigazgató-helyettessel a már elért eredményekről és a még megvalósulásra váró terveikről, céljairól, reményeikről beszélgettünk.

– Milyen tervekkel vágtak bele a rendszerváltozás után az új feladatba, az iskolák fenntartásába?

Csáki Tibor: 1991-től az Egyház ismét iskolafenntartóvá vált, a Váci Egyházmegye öt iskolát vett át. Ma már az óvodákkal együtt harminc oktatási intézményünk van, s mindegyikben az a célunk, hogy a nevelés alapja az evangélium legyen. Azzal a kérdéssel szembesültünk, hogyan érinti meg a sziklát Mózes, hogy abból víz fakadjon. Fakad-e víz a sziklánkból? És azt láttuk, hogy Isten mindig elküldi a Lelket. Találtunk olyan eszközöket, amelyek segítségével a keresztény, katoli-

kus pedagógia megszülethet az iskoláinkban.

– Jól kidolgozott terveik vannak a nevelés megreformálására. Milyen alapelvekre épül ez a program?

Puskás Balázs: A főhatóság alapfeladata, hogy biztosítsa a jogszerűséget és a szakszerűséget. Ugyanakkor ennél többet várnak el tőlünk az igazgatók, a tanárok, a diákok és a szülők is. 2015-ben kidolgoztunk egy tízéves stratégiai tervet, amelyből három dolgot szeretnék kiemelni. Az egyik, hogy olyan pedagógiai irányvonalat igyekszünk megvalósítani az intézményeinkben, amely az evangelizációt szolgálja. Ennek eszköze az organikus pedagógia. A másik, hogy olyan tudást szeretnénk adni a diákoknak, amely felszabadítja őket és a tanárokat, és olyan pedagógiát akarunk alkalmazni, amelyet a nevelők és a gyerekek is élveznek. Szenzációs eszközt találtunk erre, a családi életre nevelés (CSÉN) modelljét, amelyet a Boldogabb Családokért Egyesület szervezésében valósítunk meg. A családi

életre nevelés hat intézményben indult el, most a második évben járunk, és már tizenöt intézményben tart. Mindenütt megduplázódott a csoportok száma is.

Mivel a gyerekek és a családok nagyon sok pszichés nehézséggel küszködnek, harmadik elemként létrehoztunk egy hét utazó pszichológusból álló hálózatot. Járják az iskolákat. Felmérik az osztályokat, az igényeket, amelyek nyomán csoportok alakulnak, ahol művészetterapeutákkal, gyógypedagógusokkal, fejlesztőpedagógusokkal dolgoznak együtt. Tavaly januártól júniusig kétszáznyolcvanegy gyereket láttak el csoportos foglalkozásokon, és akiknél szükség volt rá, ott egyéni terápiával folytatták a munkát. Idén tizennégy intézményben több mint ötszáz gyerekkel foglalkoznak, négy helyen kiscsoportos tréninget tartanak pedagógusoknak, két iskolában pedig szülőcsoport is indult.

– Mit jelent az organikus peda-

gógia? Hogyan lehet egész intézményeket átalakítani ennek szellemében?

Pécsi Rita: Az organikus pedagógia az élet ritmusát veszi fel, az élet szolgálatában áll, és az egészszre figyel. Kentenich atya, a Schönstatt Család alapítója pedagógiáját találtam ehhez a legmegfelelőbbnek, amely profetikus, keresztény és nagyon életképes rendszer. Komolyan épít a kötődésekre, a szabadságra, a bizalomra és az eredetiségre.

A Váci Egyházmegyében nagy előnyt jelentett, hogy megvolt a módszer bevezetéséhez szükséges intézményi háttér. Hiszen egy tanár, egy igazgató vagy egy püspök önmagában képtelen volna ennek megvalósítására. A stratégiával egyetértő, elszánt munkatársak kellene hozzá. Nagy kifutási lehetőséget látok abban, hogy harminc intézmény tantestülete és szülői testülete kezdett együtt cselekedni, ugyanazon stratégia mentén. Az organikus pedagógia alapvető jellemzője és szép vonása, hogy felkínálja az értéket, de önkéntes alapon működik. Megvárja, amíg megérlelődnek az emberek, illetve időt hagy az „ébredő nevelésre”, lassan és kitartóan halad.

– **Hogyan működik a családi életre nevelés program?**

Pécsi Rita: A CSÉN egy hosszú távú program. Öt iskolában indult, s ma már ötvenkilenc osztályban dolgoznak vele. Korosztályokra lebontva számos témát érint az önismerettől kezdve a kiskamaszkori felvilágosításig, a konfliktuskezeléstől a tanulásmódszertanig. Osztályfőnöki órákon, hittanórákon a saját pedagógusaik nevelik a gyerekeket. Mára már több mint száz tanár vett részt a képzésen, és a „CSÉN-mesterek” mentorálják őket.

– Milyen területeken folynak még képzések?

Pécsi Rita: Jelenleg a szemléletmód tantervi kidolgozásán munkálkodunk. Nagyon sok háttéranyaggal, tudással tudjuk segíteni a tanárokat a hétköznapi munkájukban. Működőképes modelleket dolgozunk ki. A nyelvtanítás terén a QLL-módszert alkalmazzuk, ami a villámnyelvtanítás egy továbbfejlesztett modellje. A módszer kidolgozója, Makara György bemutatta a programot a nyelvtanároknak, és akinek tetszett, az részt vehetett egy képzésen.

A művészeti nevelés programjának kidolgozásával is foglalkozunk, jelenleg az énektanároknak tartunk képzést.

Több intézményben működik már a szülők iskolája. Ott kezdünk el dolgozni a családokkal,

ahol szívesen fogadják ezt, és az alkalmaikra meghívjuk a településen működő más óvodák, iskolák szülői társaságát is.

– Melyek azok a területek, ahol nagy változásra van szükség?

Pécsi Rita: Sok iskolát bővítenek, felújítanak, átépítenek, labort alakítanak ki, eszközöket vásárolnak, de az igazi kérdés az, hogy belülről történik-e változás. Az egész közoktatás értékelési rendszerére jellemző például, hogy bele van építve a szorongás, és ez nem jó. Hiányzik az oktatásból az érzelmi intelligencia tervszerű, rendszeres és hatékony fejlesztése is. Helyre kell állítani az egyensúlyt, hogy ne okos, ám embertelen gépeket akarjunk nevelni. Az értékelésben jelenleg csak intellektuális teljesítményeket mérünk. Hol marad az érzelmi intelligencia? Az önértékelés tükörből épül. Amit nem tükrözünk vissza, az nem fog fejlődni, hiszen nem inspiráljuk. Sajnos igaza van Einsteinnek: a tudomány gyorsabban fejlődik, mint a lelkiismeret. S

ettől elpusztul az élet.

Csíksszentmihályi Mihály óta azt is tudjuk, hogy a flow-élmény nem valamiféle ernyedtt állapotban jön létre, hanem akkor, amikor belevetjük magunkat valami-
be. Ébresztő nevelésre van szükség. Freund Tamás agykutató gyakran figyelmeztet arra, hogy a hosszú távú memóriába csak az épül be, amihez élmény kapcsolódik. Ha ez hiányzik, attól frusztrált lesz a gyerek és a pedagógus is. A hitélet születésében sem az játszik elsődleges szerepet, hogy hány prófétát ismerünk, és hány hittanórán, szentmisén vettünk részt kötelezően.

– Vannak új, alulról építkező intézmények az egyházmegyében?

Csáki Tibor: Tavaly Veresegyházon elindult egy gimnázium két osztállyal: a hatvan helyre kétszáznegyvenen jelentkeztek. Találtunk egy iskolavezetőt, aki az organikus nevelés híve, most az egész tantestület ezzel a pedagógiával dolgozik. Isaszegen egy szülői gárda keresett meg min-

ket. Két osztállyal elindítottunk egy kis iskolát – mustármagnyi hittel, tizennégy fős csoportokkal. A gödi Búzaszem Iskola fenntartását nemrég vette át az Egyház, ez az intézmény is különleges gyöngyszeme ennek a nagy családnak. Dunakeszin, ahol szintén sok fiatal család él, idén szeptemberben indul majd az iskolánk. Hiszszük, hogy Isten gondviselése jelen van, és küld megfelelő embereket. Az EKIF-ben nyolcan, kilencen dolgozunk, nyolcezer diák, hétszázötven tanár tartozik hozzánk, és jelenleg is sok építkezés zajlik.
– **Az sugárzik a szavaikból, hogy örömmel dolgoznak, és a pedagógusok is lelkesen fogadják az újításokat.**

Csáki Tibor: A váci székesegyházban minden tanév végén valamennyi tanár részt vesz a hálaadó szentmisén. Egy-egy alkalommal mintegy ötszázan szoktunk összegyűlni, és a mise után szeretetvendégséget tartunk. Jó ilyenkor találkozni, és átérezni: a történet nem rólunk, nem a hivatálról szól. A tanárok újra felfedezik a hivatásukat, és új impulzusokat kapnak a munkájukhoz. Ha egész évben érzik, hogy törődnek velük, ha valóban jó velük a kapcsolat, attól lesz igazi ez az ünnep.

Thullner Zsuzsanna/Magyar Kurír

„Egymás hite által épülünk” – A váci és az egri egyházmegye oktatási vezetői találkoztak

Az Egeri Főegyházmegye Katolikus Iskolai Főhatósága munkatársai április 17-én felkeresték a Váci Egyházmegye EKIF-csapatát. A találkozó a váci püspökségen zajlott Beer Miklós váci megyéspüspök részvételével.

Minden egyházmegye kialakította a saját nevelési-oktatási intézményeit irányító struktúráit a rendszerváltás óta eltelt évek alatt. A Katolikus Pedagógiai Intézetben alkalmanként találkoznak is az egyházi fenntartók neveléssel és oktatással foglalkozó munkatársai, hiszen közös a feladatok, a problémák. A katolikus iskolákban az evangelizáció lehetőségei és nehézségei is hasonlóak. Mégis ritkán kopognak be egymáshoz a különböző

egyházmegyékhez tartozó munkatársak, hogy személyesen ki-cseréljék tapasztalataikat. Most mégis ez történt: az Egeri Főegyházmegye munkatársai felkeresték a Váci Egyházmegye EKIF-csapatát – a Magyar Kurír és az Új Ember február elején megjelent riportja nyomán.

A Váci Egyházmegyében közel harminc oktatási intézményben több mint kilencezer diák tanul. A pedagógusok közül sokan nem vallásgyakorlóként érkeztek a katolikus iskolai rendszerbe. Az Egeri Főegyházmegyében mintegy ötven oktatási intézmény működik ugyanígy. Mindenütt a legnagyobb feladat, hogy miként lehet ilyen körülmények között a keresztény értékrendet mélyebben belegyökereztetni a nevelés, oktatás mindennapjaiba. A Váci Egyházmegye iskoláinak igazgatóival közösen elkészített, tíz évre szóló stratégiai tervben jelentős célkitűzés, hogy egyházi fenntartóként többet, illetve mást

is szeretne adni, mint az állami fenntartó: az evangélium örömét eljuttatni a tanulókhoz és családjaikhoz. De hogyan valósul ez meg a hétköznapiakban?

A találkozón legfőképpen ezekről a kérdésekről esett szó. Az organikus pedagógia képviselője Vácott Uzsálné Pécsi Rita neveléskutató, az Apor Vilmos Katolikus Főiskola docense. Az ő segítségével új pezsgés indult meg az intézményekben. Az igazgatók és helyetteseik, az elsős tanítók, hitoktatók, énektanárok, nyelvtanárok, közösségvezetők, táborvezetők akkreditált képzésben részesülnek az organikus pedagógia szemléletében, és ennek alapján számos „aprómunka” indult el (az értékelés, a művészeti nevelés, az idegennyelv-oktatás, közösségek, hitéleti nevelés stb. terén), ami modellértékű lehet más egyházmegyei intézmények számára.

A Családi Életre Nevelés programja is, Hortobágyiné Nagy Ágnes vezetésével, rendkívül hatékonyan segít megvalósítani ezt a pedagógiát, de ugyanezt támogatják a sajátos nevelési igényű és a beilleszkedési, tanulási és magatartási nehézségekkel küzdő gyermekekért működ-

tetett pszichológus munkacsoportok. Mindezek finanszírozási lehetőségeiről, a gazdálkodásról, az ügyviteli szoftver hasznáról, a fejlesztések ütemezéséről, a munkaügyi tapasztalatokról is élénk eszmecsere folyt.

A tanulságos megbeszélésen tovább lelkesítették egymást a nevelésért felelős szakemberek, és természetesen a viszontlátogatás vágyával búcsúztak el egymástól. A két EKIF találkozója közelebb vitte a résztvevőket ehhez az ígéhez:

„Egymás hite által épülünk.”

Magyar Kurír

Június 1.-én, 10.00 órakor
Vácon,
közös Te Deumon adunk hálát
az év kegyelmeiért
és
püspök atyánk
75. születésnapjáért!